

Det hinsides, om det saa er aldrig saa virkeligt, ville de ikke kunne forstaa, førend det klæder sig i Kjød og Blod, taler deres Tungemaal, bliver en Gjenstand for deres Sanser. Men, bekvemmer virkelig Ideen sig til at komme til Menneskene i en saadan Forklædning, saa er den ogsaa som en Messias for dem, der oplukker deres Øjne og Ører for den Verden, hvis Navn ellers end ikke kan nævnes af dem.

— Sanseverdenen er derfor ikke alene Gjenstand for Platons Foragt, han har den ogsaa behov, han behøver Grund under Fødderne, behøver Anskuelsesbilleder for at kunne belære Menneskene. Og — skulde man tro det? — Platon, Idealisten om en Hals, han forstaar at tage paa den almindelige Verden som en ægte Realist. Ligesaa forflygtigede hans „Ideer“ ere, ligesaa fuldblods ere hans „Mennesker“, hans Anskuelsesbilleder. Kun tilsyneladende er dette uoverensstemmende med hans LigeGYldighed for Sansevæsnerne; det forklares paa den letteste Maade af Verden, naar man erindrer, at han aldrig bruger Sansetingene i anden Hensigt end den ved Lignelser, ved Exempler at gjøre sine Tilhørere den sande Virkelighed begribelig. Derfor er den ham omgivende Kreds af Mennesker tjenlig for ham, som den er; den er hans Exempelsamling; han griber i den i Flæng, tager Personerne lyslevende, som de staa og gaa, og anbringer dem i sine Skrifter. Se, denne Fremgangsmaade er jo netop Realistens, og denne Platons Realisme have vi at takke for den store Værdi, hans Skrifter, helt bortset fra deres filosofiske Værdi, have som sandhedstro Skilddringer af hin fjærne Tid og dens Mennesker.

— Platons Skrifter ere, paa en ganske enkelt Undtagelse nær, alle i Samtaleform. Snart fremføres den ene Mening, snart den anden, snart ere de samtalende enige, snart uenige. Der mylrer med Liv paa Platons Skueplads, med de forskjelligste Karakterer, de forskjelligste Anskuelser, ganske som i det virkelige Liv. Men, se vi nøjere til, opdage vi, at Uroen kun er tilsyneladende, at den i Virkeligheden er en Bevægelse om et eneste, fastliggende Punkt. Menneskevrmlen viser sig at kredse om et eneste Menneske, Sokrates, den store Græker, der led Døden, fordi han var Fuldkommenheden en hel Del nærmere end almindelige Mennesker.

— Naar vi nu vide, at Platons eneste Kjærlighed gjælder Idéverdenen, saa ville vi forstaa, at alle hans Personer maa være